

ГОЛЛІВУДСЬКА СТУДІЯ «20th CENTURY FOX»
ПЛАНУЄ ДИНАМІЧНУ ЕКРАНІЗАЦІЮ

КНИЖКА-ШОК У НАЙКРАЩИХ ТРАДИЦІЯХ ГІЧКОКА

Через хуртовину, яка заблокувала шосе, Дарбі застрягла в цій віддаленій будівлі посеред Колорадських гір. Без стільникового зв'язку, з розрядженим телефоном. Хоча найгірше не це. А те, з ким вона опинилася тут. Четверо незнайомих мандрівників. Викрадена дитина, замкнена у фургоні одного з автомобілістів. Чиє обличчя бачила дівчинка, коли її заштовхували до автівки? Чиє ім'я вона промовляла, благаючи відпустити її? А може, імен було кілька?.. Дарбі не вдасться врятувати її самотужки. Але всі інші — під підозрою. І жодному не варто довіряти. Тому що кожен може виявитися не тим, ким здається...

Динамічний, гострий і нестримний роман.

Е. Дж. Фінн, автор бестселера «Жінка у вікні»

Психологічна переконливість Агати Крісті та моторошна атмосфера Стівена Кінга в одній книжці.

«Entertainment Weekly»

Майстерно написаний трилер. Історія рухається до несподіваного та емоційного фіналу.

«Publishers Weekly»

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5895-2

9 786171 258952

ТЕЙЛОР АДАМС

НЕМАЄ ВИХОДУ

ТЕЙЛОР АДАМС

НЕМАЄ ВИХОДУ

КОЛИ ВСІ ДВЕРІ ЗАМКНЕНІ,
ЧИ ЗМОЖЕШ ТИ ВТЕКТИ?

**НЕМАЄ
ВИХОДУ**

TAYLOR ADAMS

**NO
EXIT**

A Novel

ТЕЙЛОР АДАМС

**НЕМАЄ
ВИХОДУ**

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
А28

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Публікується з дозволу *Lorella Belli Literary Agency Ltd.*
та *Synopsis Literary Agency*

Перекладено за виданням:
Adams T. No Exit : A Novel / Taylor Adams. —
London : Joffe Books, 2017. — 242 p.

Переклад з англійської *Юлії Підгорної*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

ISBN 978-617-12-5895-2
ISBN 978-0-06-287565-5 (англ.)

© Taylor Adams, 2017
© Nemigo Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Для Райлі

Відправлено: 23 грудня 18:52

Кому: Товстун_Кенні1964@outlook.com

Від: чарівник13@gmail.com

Ми зробимо це сьогодні. Потім треба буде знайти місце, де ми зможемо зупинитися на кілька тижнів. І я маю знати — напевно — що ти погоджуєшся на те, про що ми розмовляли. Надішли мені цифри. Потім видали цей імейл, а я видалю твій.

Я застряг на заправці казна-де в Колорадо, хуртовина все лютішає, і я збираюся зробити те, чого не можна буде виправити.

О, до речі, щасливого Різдва!

Сутінки

19:39

23 грудня

— Та пішов ти, Бінг Кросбі¹.

Дарбі Торн проїхала шість миль, підіймаючись перевалом Бекбон, коли зламався її склоочисник, і цей бас-баритон саме розпочав другий куплет. Він офіційно отримає таки своє біле Різдво². Тепер можна й не горланити про це.

Вона намагалася знайти іншу хвилю (марно, самі лише радіоперешкоди) і спостерігала, як щітка лівого склоочисника тріпотіла, наче зламаний зап'ясток. Дарбі розмірковувала, чи не зупинитися їй на узбіччі й не примотати склоочисник скотчем, але такого місця на дорозі не було — обабіч неї, утворюючи мур, лежали брудні крижані брили. Дарбі боялася зупинитися. Сніжинки, великі й вогкі на початку її шляху крізь Джипсум³ півтори години тому, тепер ставали меншими і твердішими, поки автівка поволі підіймалася вгору. У світлі фар вони гіпнотизували, вкривали лобове скло і миттєво розмазувалися по ньому.

Останній знак, який вона бачила, попереджав про необхідність протиковзких ланцюгів на колесах.

У Дарбі таких не було. Принаймні поки що. Вона навчалася на другому курсі в Колорадському університеті в Боулдері⁴ і взагалі не планувала відходити від університетської території далі кафе. Вона згадала, як минулого місяця вийшла звідти

¹ Американський співак і актор кіно. (*Тут і далі прим. пер.*)

² «White Christmas» — різдвяна пісня, яку вперше виконав Бінг Кросбі, одна з найвідоміших у XX ст.

³ Містечко в штаті Колорадо.

⁴ Місто в штаті Колорадо.

напівп'яна в товаристві гуртожитських напівдрузів і хтось із них запитав (напівбайдуже), куди вона планує поїхати на різдвяні канікули. Дарбі щиро відповіла, що лише втручання Господа змусить її повернутися додому до Юти.

І, вочевидь, Господь почув її, бо нагородив матір Дарбі раком підшлункової залози останньої стадії.

Дарбі дізналася про це вчора.

Із есемес.

ШКРЯБ-ШКРЯБ. Щітка зігнутого склоочисника знову ляснула по склу, але сніжинки були доволі сухими, а швидкість автівки досить великою, і лобове скло лишилося чистим. Справжньою проблемою був сніг, що засипав шосе. Жовту дорожню розмітку вкривали кілька дюймів свіжої пороші, і час від часу Дарбі відчувала, як ходова частина її «хонди сівік» дряпається об землю. Ці скачки поверталися, як вологий кашель — з кожним разом усе гірше. Востаннє Дарбі відчула, як між її пальцями вібує кермо, за яке вона міцно трималася. Ще дюйм снігового покриву — і вона застрягне тут, на висоті дев'яти тисяч футів над рівнем моря, із на чвертю повним баком бензину, поза зоною покриття стільникового зв'язку, лише зі своїми тривожними думками.

«І гучним голосом Бінга Кросбі», — припустила вона. Він прохрипів останній куплет, коли Дарбі зробила ковток тепло-го «Ред Булла»¹.

ШКРЯБ-ШКРЯБ.

Уся поїздка була розпливчастим збудженим проривом крізь милі передгір'їв і зарослих рівнин. Не було часу зупинитися. Усе, що вона сьогодні з'їла, — це ібупрофен. У своїй кімнаті в гуртожитку Дарбі залишила увімкненою настільну лампу, але згадала про це тоді, коли вже виїхала із заправки «Драйден» — надто далеко, щоб повертатися. У горлі відчувався присмак шлункового соку. Піратські треки «Schoolyard Heroes» і «My Chemical Romance»² грали по колу на її айподі

¹ Енергетичний безалкогольний напій.

² Рок-гурти, які грають у жанрах горор-панк та альтернатива.

(тепер розрядженому). Вона мчала повз зелені вивіски з вицвілими картинками фаст-фуду. Десь опівдні з її дзеркала заднього огляду зник Боулдер, потім туманний обрій Денвера¹ зі своїм парком літаків, і зрештою за завісою сніжинок лишився крихітний Джипсум.

ШКРЯБ-ШКРЯБ.

«Біле Різдво» Бінга Кросбі скінчилося, і почалася наступна святкова пісня. Дарбі чула їх усі до цього вже двічі.

Її «хонду» різко відкинуло ліворуч. «Ред Булл» виплеснувся на коліна. Кермо наче закам'яніло в її руках, усередині Дарбі все перевернулося (*вивертай, вивертай*), і в цю секунду вона відновила контроль над автівкою і далі поїхала вперед угору — втрачаючи швидкість. Втрачаючи тягу.

— Ні, ні, ні. — Вона натиснула педаль газу.

Усесезонні шини чіплялися й котилися по вкритому дрібним льодом снігу, автівку сильно трусило. З-під капота пішла пара.

— Давай, Блю...

ШКРЯБ-ШКРЯБ.

Вона називала так свою машину, *Блю*, відколи отримала її в старших класах школи. Тепер Дарбі натискала педаль газу в пошуках сенсорного зворотного зв'язку тяги. У дзеркалі заднього виду вона побачила два стовпи снігових бризок, залитих яскравим світлом задніх фар. Гучний неприємний звук — ходова частина Блю знову дряпала засніжену землю. Машина щосили намагалася виринути з-під снігу, наче напівчовен, і ...

ШКРЯБ...

...Лівий склоочисник зламався й відірвався.

Її серце впало.

— От *лайно*.

Тепер сніг прилипав до лівої половини лобового скла, швидко нагромаджуючись на незахищеній поверхні. Вона втратила забагато швидкості. За лічені секунди вид на Колорадське шосе номер сім звужився, і Дарбі вдарила по керму. Пролунав гудок, але його ніхто не почув.

¹ Найбільше місто в штаті Колорадо.

«Ось так люди й помирають, — тремтячи усвідомила вона. — Під час хуртовини потрапляють у пастку в сільській місцевості і вичерпують увесь бензин.

Вони замерзають на смерть».

Дарбі зробила ковток «Ред Булла» — порожньо.

Вона вимкнула радіо, нахилилася до пасажирського місця, щоб роздивитися дорогу, і спробувала згадати — яку останню автівку вона бачила сьогодні? Як багато миль тому? Це була жовтогаряча снігоприбиральна машина з написом «CDOT»¹ на дверях, що їхала в правому ряду і лишала по собі шлейф із крижаних чипсів. Мінімум годину тому. Коли ще світило сонце.

Тепер воно було лише сірим ліхтарем, який прослизав між нерівними вершинами, а небо затягнуло темно-фіолетовим кольором. Замерзлі ялини ставали зубчастими силуетами. Рівнини темніли в озерах тіні. Температура згідно з вивіскою станції техобслуговування, яку Дарбі проїхала тридцять миль тому, була мінус п'ятнадцять. Зараз, мабуть, було холодніше.

Тоді вона побачила це: напівпохований зелений знак у сніговому заметі праворуч. Він був непомітний, поки на нього не посвітили брудні фари «хонди»: 365 ДНІВ З ОСТАННЬОЇ СМЕРТЕЛЬНОЇ АВАРІЇ.

Ймовірно, підрахунок днів два не оновлювали через снігову бурю, але все одно він здався Дарбі моторошним. Точний рік, що зробив цей вечір такою собі похмурою річницею. На диво, це зачепило Дарбі, наче це був її власний надгробок.

А позаду нього ще один знак.

ПОПЕРЕДУ ЗОНА ВІДПОЧИНКУ.

* * *

Бачили одну? Значить, бачили всі.

Це одна велика будівля (інформаційний центр, туалети, можливо, цілодобовий магазинчик або кафетерій, що існує

¹ «Colorado Department of Transportation» — департамент транспорту Колорадо.

завдяки волонтерам), розташована посеред потрісканих скель і ялин, які хитаються на вітрі. Порожній флагшток. Пеньок старого дерева, що нагадує барабан. Юрба бронзових статуй, вкопаних по поясу; якийсь витвір мистецтва на честь місцевого лікаря або родоначальника, встановлений за кошти тутешніх платників податків. І відокремлена парковка з купкою автівок — такі ж водії у скрутному становищі, як і вона, чекають на прибуття снігоприбиральної машини.

Дорогою з Боулдера Дарбі проминула дюжини таких зон відпочинку. Деякі просторіші, більшість — кращі, усі не такі ізольовані. Але, вочевидь, саме цю доля обрала для неї.

СТОМИВСЯ? Напис на блакитному знакові. **УСЕРЕДИНИ БЕЗПЛАТНА КАВА.**

І ще один новіший знак із символічним зображенням орла нацбезпеки за часів Буша: **БАЧИВ ЩОСЬ? РОЗКАЖИ.**

Останній знак, наприкінці з'їзду з шосе, був Т-подібної форми. Він скеровував вантажівки й будинки на колесах ліворуч, а менші транспортні засоби — праворуч.

Дарбі ледь не проїхала повз.

Її лобове скло було щільно вкрите снігом — правий склоочисник також зламався, — тому вона опустила дзеркало бокового виду і протерла коло на склі. Щось на зразок навігації, як-от дивитися в перископ. Дарбі навіть не думала шукати паркувального місця — розмежувальних ліній і тротуару не буде видно аж до березня, — і вона приткнула Блю поряд із сірим фургонем без вікон.

Вимкнула двигун. Загасила фари.

Тиша.

Її руки досі тремтіли. Залишок адреналіну від того заносу. Дарбі стиснула руки в кулаки, спочатку праву, потім ліву (*вдихай, рахуй до п'яти, видихай*), і дивилася, як сніжинки налипають на лобове скло. За десять секунд коло, яке вона протерла, зникло. За тридцять секунд її оточила стіна потемнілої криги, і вона усвідомила, що не доїде до Прово, штат Юта, до завтрашнього полудня. Такий оптимістичний час прибуття ґрунтувався на тому, що вона подолає цю хуртовину

і переїде перевал Бекбон до півночі, а дістанеться Верналю¹ о третій годині ночі, аби встигнути подрімати. Зараз уже була майже восьма. Навіть якщо вона не зупинятиметься на сон чи туалет, то не встигне порозмовляти з мамою до її першої операції. Це віконце в часі було ЗАЧИНЕНЕ НА НЕВИЗНАЧЕНИЙ ЧАС, наче на її шляху опинилася нова гора.

Тоді, після операції.

Саме тоді.

У «хонді» стало геть темно. Сніг лежав на лобовому склі з усіх боків, наче створивши арктичну печеру. Дарбі перевірила свій айфон, примружившись від його світла, — зв'язку немає, заряду батареї дев'ять відсотків. Останнє есемес, яке вона отримала, досі було відкрите. Уперше прочитала його, об'їжджаючи Джипсум, автівка неслася зі швидкістю вісімдесят п'ять по слизькій дорозі, і маленький екран тремтів у її руці:

Тепер із нею все окей.

Тепер. Це було моторошним уточненням. Але не воно було найстрашнішим.

Старша сестра Дарбі, Девон, мислила смайлами. У її есемес і постів у «Твіттері» була алергія на пунктуацію; часті беззмістовні сплески слів у пошуках зрозумілої думки. Але не це. Девон не смайлом, а буквами написала *окей*, і вжила в реченні певний час, і ці дрібні деталі в'їлися у шлунок Дарбі наче виразка. Нічого істотного, просто підказка: хай там що відбувалося, у лікарні Юта-Веллі точно було не *окей* і це не можна було висловити за допомогою клавіатури.

Лише п'ять дурних слів.

Тепер із нею все окей.

А Дарбі, друга донька, яка запізнюється, потрапила в пастку на самотній зупинці неподалік вершини перевалу Бекбон, бо намагалася прорватися крізь Снігармагеддон і Скелясті гори та зазнала невдачі. Сотні миль над рівнем моря, занесена снігом «хонда сівік» 1994 року зі зламаними склоочисника-

¹ Місто в штаті Юта.

ми, мобільний, що розряджається, і таємнича есемес — думки про це кипіли у неї в голові.

Тепер із мамою все окей. Хай там що, чорт забирай, це не означало.

У дитинстві вона була зачарована смертю. Дарбі не втратила нікого з бабусь і дідусів, тож смерть досі була абстрактним поняттям, чимсь таким, що можна відвідати і дослідити, наче турист. Вона любила фротажі з надгробків — це коли береш рисовий папір, прикладаєш його до надгробного каменя й натираєш чорним або восковим олівцем для отримання детального відбитку. Вони дуже гарні. У колекції Дарбі були сотні таких малюнків, деякі навіть вставлені у рамки. Якись обличчя невідомі. Інші — знаменитих людей. Торік вона перестрибнула огорожу в Денвері, аби зробити фротаж обличчя Буффало Білла¹. Тривалий час Дарбі вірила, що цей маленький пунктик, це підліткове захоплення смертю краще підготує до справжньої трагедії, коли та увійде в її життя.

Цього не сталося.

Якусь мить вона сиділа в своїй темній машині, читаючи й перечитуючи слова Девон. До неї дійшло: якщо вона залишиться в цьому холодному склепі наодинці зі своїми думками, то почне ридати, а Бог свідок — за останні двадцять чотири години вона доволі наплакалася. Дарбі не може втратити свою русійну силу. Не може знову зав'язнути в цьому лайні. Як Блю, що застрягла в цю шалену хуртовину за сотні миль від людської допомоги, — вона поховає тебе, якщо ти це дозволиш.

Вдихай. Рахуй до п'яти. Видихай.

Рух уперед.

Відтак вона поклала айфон до кишені, розстебнула пасок безпеки, накинула куртку на балахон і, сподіваючись, що на додачу до обіцяної безплатної кави, у цій сумнівній маленькій зоні відпочинку буде Wi-Fi, зайшла досередини.

¹ Американський військовий, мисливець на бізонів, перший шоумен Америки.

* * *

Підійшовши до інформаційного центру, вона запитала про це в першій ж людині, яку побачила, і чоловік вказав на дешевий ламінований знак: «*Wi-Fi для наших гостей, «РоудКоннект» — люб'язний партнер департаменту транспорту Колорадо»*.

Чоловік стояв за спиною в Дарбі.

— Він... о, тут написано, що він платний.

— Я заплачу́.

— Він доволі дорогий.

— Я заплачу́ в будь-якому разі.

— Бачите? — вказав чоловік. — 3 долари 95 центів за кожні десять хвилин...

— Мені просто необхідно зробити дзвінок.

— Наскільки довгий?

— Не знаю.

— Бо якщо він буде довшим двадцяти хвилин, то вам напевно захочеться отримати абонемент від «РоудКоннект» на місяць, адже за ним ви сплачуєте лише десять доларів за...

— Чорт забирай, приятелю, мене *влаштовує*.

Дарбі не хотіла огризатися. Вона лише зараз роздивилася незнайомця у тьмяному світлі флуоресцентних ламп — під шістдесят, жовта куртка, одна сережка у вусі й сива козяча борідка. Наче пірат із сумними очима. Вона нагадала собі, що він, ймовірно, також тут застряг і просто намагається допомогти.

Її айфон однаково не міг знайти бездротової мережі. Вона тицяла в нього пальцями, чекаючи, доки підключиться Wi-Fi.

Нічого.

Чоловік повернувся на своє місце.

— Карма, еге ж?

Дарбі проігнорувала його.

Напевно, це місце вдень функціонувало як кав'ярня. Але тут і зараз воно нагадувало Дарбі автобусну станцію після закриття — порожню і залиту світлом. Кавова стійка була зачинена

за опущеними жалюзі. За ними стояли дві кавові машини з аналоговими кнопками і почорнілими піддонами. Несвіжа випічка. У меню на дошці було вказано кілька дорогих понтових напоїв.

Інформаційний центр розмістився в одній кімнаті — довгий прямокутник із гострим дахом, у дальньому кінці були громадські туалети. Дерев'яні сидіння, широкий стіл і лавки уздовж стіни. Поряд — торговельний автомат і стенди з туристичними брошурами. Кімната була тісною і схожою на печеру, з відчутним запахом дезінфекційного засобу.

А як щодо обіцяної безплатної кави? На кам'яно-цементній стійці була купа пластикових стаканчиків, серветок і два графіни на поверхнях із підігрівом, прикріплені до них. На одному було написано КАВА, на іншому — ШОКОЛАТ.

У якогось працівника проблеми з граматиною.

Унизу, на рівні щиколоток Дарбі помітила, що цемент тріснув і один камінь не тримався. Одним ударом його можна було вибити. Це дратувало крихітну обсессивно-компульсивну частину мозку Дарбі. Наче задирка на пальці.

Вона почула низький глухий гул, наче тріпотіння крилець сарани, і подумала, що це місце, певно, на резервному електроживленні. Мабуть, через це зникли налаштування Wi-Fi. Дарбі розвернулася до незнайомця з борідкою.

— Чи не бачили ви тут таксофона?

Чоловік підвів на неї погляд — *о, ти досі тут?* — і похитав головою.

— Ваш телефон ловить сигнал? — запитала вона.

— Ні, ще від Вайт-Бенда.

Її серце впало. Згідно з регіональною мапою на стіні, ця зупинка називалася Ванапа (грубий переклад *Маленький Диявол* із мови місцевого племені паютів¹). На півночі за двадцять миль звідси була інша зона відпочинку — з аналогічною назвою Ванапані, тобто *Великий Диявол* — а ще за десять миль униз розташувалося місто Вайт-Бенд. А сьогодні, у передвечір'я

¹ Група американських індіанців.

Снігармагеддону, Снігапокаліпсису, Снігодзилли, чи хай там як метеорологи назвуть це, Вайт-Бенд із таким самим успіхом міг бути на Місяці...

— Я впіймав сигнал надворі, — почувся інший чоловічий голос.

За нею.

Дарбі обернулася. Він стояв, спершись на вхідні двері, тримаючись однією рукою за ручку. Вона саме пройшла повз нього, коли заходила сюди (*як я могла не помітити його?*). Хлопець був високий, широкоплечий, десь на рік чи два старший за неї. Він міг бути одним із тих, із братства, з якими її студентка в університеті постійно зависає. Лискуче волосся, зелений пуховик і сором'язлива усмішка.

— Лише одна риска і лише на кілька хвилин, — додав він. — Оператор у мене, цей, «Т-Mobile».

— Мій також. Де?

— За статуями.

Дарбі кивнула, сподіваючись, що їй вистачить батареї мобільного, аби зателефонувати.

— Ти... гей, чи хтось із вас знає, коли прибудуть снігоприбиральні машини?

Обидва чоловіки похитали головами. Дарбі не подобалося стояти між ними, їй постійно доводилося повертати голову.

— Гадаю, аварійне оповіщення не працює, — промовив старший чоловік, вказуючи на радіо ще дев'яностих років, що гуло на стійці. Джерело неприємного комашиного звуку, який вона чула. Радіо стояло за решітками. — Коли я приїхав сюди, передавали тридцятихвилинні випуски про стан на дорогах, — додав він, — але тепер повна тиша. Можливо, їхній радіопередавач засипало снігом.

Дарбі просунула руку крізь ґрати і вирівняла антену, змінюючи висоту радіоперешкод.

— Усе ж краще, ніж Бінг Кросбі.

— Хто такий Бінг Кросбі? — запитав хлопець.

— Один із «Бітлз», — відповів старший чоловік.

— О.

Чомусь Дарбі вже почав подобатися старший чоловік, і вона жалкувала, що визвірилася на нього через Wi-Fi.

— Я в музиці не дуже тямлю, — визнав молодший хлопець.

— Це точно.

На великому столі Дарбі помітила колоду пошарпаних гральних карт. Вочевидь, техаський холдем¹, за яким гаяли час два незнайомці, захоплені хуртовиною.

Із убіральної почувся звук змиву туалету.

«Троє незнайомців», — підсумувала вона.

Дарбі поклала свій мобільний до кишені джинсів, розуміючи, що обидва чоловіки досі дивляться на неї. Один попереду, інший — позаду.

— Мене звати Ед, — сказав старший.

— А я — Ешлі, — промовив молодший.

Дарбі не назвалася. Вона відштовхнула ліктем вхідні двері й вийшла на собачий холод надвір, засунувши руки до кишень куртки. Вона відпустила двері й, перш ніж ті зачинилися, почувла, як старший чоловік питає хлопця: «Постривай. Тебе звати Ешлі? Якесь *дівчаче ім'я*».

Хлопець важко зітхнув.

— Це не лише дівчаче ім'я...

Двері зачинилися.

Зовнішній світ відкрила тінь. Сонця не було. Сніжинки, що падали з неба, виблискували помаранчевим у світлі єдиної лампи інформаційного центру, яка висіла над дверима у великому абажурі. Здавалося, Снігармагеддон на якусь мить стихився; у сутінках Дарбі бачила обриси вершин удалині. Круті кам'яні брили, напіввовиті деревами.

Вона підняла комірець куртки і здригнулася.

Група статуй, про які згадував молодший хлопець — Ешлі, — розташована в південній частині зони відпочинку, за флаштоком і зоною для пікніка. Біля з'їзду з шосе. Звідси вона ледве їх бачила. Лише обриси, напівпоховані в снігу.

— Гей.

¹ Різновид покеру.

Вона обернулася.

Знову Ешлі. Двері за ним зачинилися, і він попрямував по снігу до Дарбі, високо підіймаючи ноги.

— Там... там є певне місце, на яке треба стати. Тільки з нього мені вдалося спіймати сигнал, і це всього одна риска. Ти зможеш лише надіслати повідомлення.

— Мені все ж підходить.

Ешлі застібнувся.

— Я покажу тобі.

Вони пішли по його слідах, і Дарбі помітила, що вони були наполовину засипані кількома дюймами свіжого снігу. Вона здивувалася, але не стала запитувати, як давно він тут застряг.

Відійшовши на певну відстань від будівлі, вона також зрозуміла, що ця зона відпочинку розташована над прірвою. За дальньою стінкою (туалети) дерева вишикувались над крутим обривом. Дарбі не могла навіть чітко побачити, де саме земля обривалася, оскільки ковдра снігового покриву маскувала вертикальний крутосхил. Один невдалий крок міг стати фатальним. Флора тут була так само ворожою — потужні вітри вигадливо згинали дугласії тисолисті¹, а їхні гілки були зубчасті й жорсткі.

— Дякую, — відповіла Дарбі.

Ешлі не почув. Вони продовжували йти по поясу снігу, розвівши руки для рівноваги. Тут, поза доріжкою, кучугури були глибші. Взуття Дарбі промокло, а пальці ніг заніміли.

— Отже, ти відгукуєшся на «Ешлі»? — запитала вона.

— Ага.

— Не, типу, Еш?

— Чого б це?

— Просто питаю.

Знову вона кинула погляд назад до будівлі й побачила по-стать, що стояла в бурштиновому світлі вікна. І спостерігала за ними крізь заморожене скло. Дарбі не могла сказати напевно, чи то був той старший чоловік (Ед), чи людина, якої вона ще не бачила.

¹ Вічнозелена хвойна рослина.

— Ешлі — не лише дівоче ім'я, — промовив він, поки вони важко просувалися вперед. — Це абсолютно прийнятне ім'я для чоловіка.

— О, це точно.

— Як-от Ешлі Вілкс у «Звіяних вітром».

— Я саме про це подумала, — відповіла Дарбі. Добре було трохи потеревенити. Але все ж таки насторожена частина її мозку, яку вона ніколи не могла повністю вимкнути, запитала: *«Тобі відоме це старезне кіно, але ти не знаєш, хто такі “Бітлз”?»*

— Або Ешлі Джонсон, — додав він. — Всесвітньо відомий гравець у регбі.

— Це ти вигадав.

— Ні. — Він вказав у далечінь. — Гей. Можна побачити вершину Мелані.

— Що?

— Вершину Мелані. — Здавалося, він засоромився. — Вибач, я тут уже довгенько стирчу і прочитав усе в інформаційному центрі. Бачиш оту високу гору? Якийсь чувак назвав її на честь своєї дружини.

— Це мило.

— Мабуть. Хіба що вона не була холодною й непривітною. Дарбі пирхнула від сміху.

Вони дісталися до замерзлих статуї. Цілий натовп. Ймовірно, десь під снігом були таблички, які пояснювали, що це все означало. Скульптури здавалися дітьми. Відлиті з бронзи і вкриті льодом вони бігали, стрибали і гралась.

Ешлі вказав на скульптуру з бейсбольною битою.

— Тут. Біля маленького спортсмена.

— Тут?

— Ага. Саме тут я спіймав сигнал.

— Дякую.

— Ти... — Він завагався, тримаючи руки в кишенях. — Мені, цей, лишитися тут із тобою?

Мовчання.

— Ти ж розумієш. Я про те, якщо...

— Ні. — Дарбі щиро усміхнулася. — Усе гаразд. Дякую.

— Я сподівався, що ти це скажеш. Тут так холодно, що в мене яйця відмерзли. — Він вишкірився своєю легкою типовою усмішкою і попрямував назад до помаранчевого світла, махаючи на прощання.

— Розважайся з цими Кошмарними Діточками.

— Обов'язково.

Вона не усвідомлювала, наскільки лячними були ці статуї, доки не лишилася з ними наодинці. У дітей бракувало частини тіл. Такий стиль мистецтва вона бачила раніше — скульптор використовував необроблені шматки бронзи, потім зварював їх; дивні й нелогічні шви утворювали рубці й щілини, які в темряві здавалися Дарсі запеченою кров'ю. У хлопчика ліворуч від неї, того, що розмахував бейсбольною битою, якого Ешлі назвав *маленьким спортсменом*, була відкрита грудна клітка. Інші діти махали тонкими спотвореними руками, на яких бракувало шматків плоті. Наче збіговисько жертв нападу пітбуля, напівроздертих до кісток.

Як Ешлі їх назвав? *Кошмарні Діточки*.

Він відійшов уже на двадцять футів, і в помаранчевому світлі ще виднівся силует, коли вона розвернулася і гукнула до нього.

— Гей. Зачекай!

Ешлі повернувся.

— Дарбі, — сказала вона. — Мене звати Дарбі.

Він усміхнувся.

«Дякую, що допомагаєш мені, — хотіла вона сказати. — Дякую, що поводишся зі мною гідно, цілковитий незнайомцю». Ці слова були там, у її думках, але вона не могла промовити їх. Їхній зоровий контакт обірвався, мить була втрачена...

Дякую, Ешлі...

Він пішов далі.

Потім знову зупинився і, задумавшись, сказав наостанок:

— Ти ж знаєш, що Дарбі — це чоловіче ім'я, так?

Вона засміялася.

Дарбі спостерігала, як він іде, а потім сперлася на бейсбольну бити статуї, застиглої в напівзамаху, й підняла свій

айфон угору до сніжинок, що спадали кружляючи. Вона при-
мружилася, дивлячись у верхній лівий кут екрана.

Сигналу не було.

Вона чекала, сама в темряві. У правому кутку заряд бата-
реї впав до шести відсотків. Вона залишила зарядку в розет-
ці у гуртожитку. За двісті миль звідси.

— Будь ласка, — прошепотіла вона. — Господи, будь ла-
сочка...

Сигналу досі не було. Клацаючи зубами від холоду, вона пе-
речитала есемес від своєї сестри: **Тепер із нею все окей.**

Окей — це найгірше окреме слово в англійській мові. Без
контексту воно нічого не означає. *Окей* може свідчити, що її
мамі Майї стало краще, або гірше, або що з нею... ну, все *окей*.

Рак підшлункової залози називають швидким убивцею, то-
му що смерть часто настає за кілька тижнів або навіть днів
після встановлення діагнозу — але це неправда. Для смерті по-
трібні роки. Просто на ранніх стадіях цей рак безсимптомний,
непомітно розмножується усередині свого господаря, не викли-
каючи ні жовтяниці, ані болю у животі, доки не стане надто піз-
но. Моторошно було уявити, що рак був усередині її мами, ко-
ли Дарбі вчилася в старших класах. Він був у неї, коли Дарбі
брехала про відірвані етикетки з магазину в своїй сумочці. Рак
уже був, коли дівчина поверталася додому в неділю о третій го-
дині ночі, одурманена неякісним екстазі, із зеленим світним
браслетом на зап'ястку, а її мати заливалася слізьми на ганку
й називала її *зіпсованою сучкою*. Ця невидима істота весь час
стояла на маминих плечах, підслуховуючи, а мама повільно
вмирала, і ніхто про це не знав.

Востаннє вони говорили на День подяки. Телефонна роз-
мова, що складалася зі взаємних звинувачень, тривала біль-
ше години, але в пам'яті Дарбі закарбувалися останні кілька
секунд.

*«Через тебе тато пішов від нас. — Дарбі пам'ятала, як
сказала це. — І якби я могла обрати його замість тебе,
я б так і зробила. Не встигла б ти й оком моргнути.*

Чорт забирай, не встигла би, Майє».

Вона витерла великим пальцем сльози, які вже почали замерзати до шкіри. Вона видихнула в колюче повітря. Її матір готували до операції, *просто зараз*, у лікарні Юта-Веллі, а Дарбі була тут, застрягла в занедбаній зоні відпочинку далеко від Скелястих гір.

І вона розуміла, що не має достатньо палива, аби її Блю довго стояла тут на холостому ходу. Усередині будівлі принаймні було опалення й електрика. Подобається їй це чи ні, але, певно, Дарбі доведеться спілкуватися з Едом та Ешлі і тим, хто був у вбиральні. Вона уявила їх — купку незнайомців у хуртовину, наче золотошукачі й поселенці, яким довелося ділитися притулком у цих самих горах кілька століть тому — які попивають водянисту каву, розповідають байки і слухають по радіо підказки з радіоперешкодами, чекаючи, коли прийдуть снігоприбиральні машини. Можливо, вона додасть нових друзів на «Фейсбуці» і навчиться грати в покер.

Або, можливо, вона сяде до своєї «хонди» й замерзне на смерть.

Обидва варіанти були однаково привабливими.

Дарбі кинула погляд на найближчу статую.

— Це буде довга ніч, малята.

Вона востаннє подивилася на айфон, але тепер уже без надії побачити магічну риску сигналу Ешлі. Єдине, що вона робила тут, надворі — це розряджала батарею телефону й ризикувала обморозитися.

— Та ще *пекельна* ніч.

Дарбі попрямувала до будівлі Ванапа, фіксуючи краєм думки черговий напад мігрені. Знову розпочався Снігармагеддон, затьмарюючи гори віхолою. Різкий порив вітру позаду неї, від якого заскрипіли ялини, туго натягнув її куртку. Повертаючись назад, вона несвідомо перерахувала автівки на парковці — три, плюс її «хонда». Сірий фургон, червоний пікап і невизначена машина, напівпохована під хвилями снігу.

По дорозі вона вирішила обійти паркову по колу, повз невеличку колекцію автівок, що потрапили в пастку. Насправді без причини. Згодом вона не раз повертатиметься до цього

безглузкого рішення й запитуватиме себе, як інакше розгорнулися б події цієї ночі, аби вона натомість просто пішла слідами Ешли.

Вона проминала ряд автівок.

Спочатку стояв червоний пікап. У кузові лежали мішки з піском, протиковзкі ланцюги на колесах. Він був менше вкритий снігом, ніж інші машини, а це означало, що він тут недовго. За підрахунком Дарбі, десь півгодини.

Друга автівка була майже похована під снігом, просто якась кучугура. Дарбі навіть не могла розпізнати колір фарби — це могло бути будь-що. Щось широке і квадратне. З усіх чотирьох ця автівка була найдовша.

Третьою була Блю, її вірна «хонда сівік». Машина, на якій вона вчилася кермувати, на якій їздила до університету, в якій втратила невинність (не все водночас). Лівого склоочисника не було, він лежав десь у сніговому заметі за милю нижче по шосе. Дарбі розуміла, що їй пощастило доїхати до зони відпочинку.

Останнім був сірий фургон.

Саме тут Дарбі вирішила зрізати шлях і пройти між припаркованими автівками навпростець до дверей будівлі, за якихось п'ятдесят футів від неї. Вона планувала пройти між фургоном і своєю «хондою», спираючись на двері власної машини для рівноваги.

На боці фургона був зображений жовтогарячий мультяшний лис, схожий на Ніка Крутихвоста із «Зоотрополіса». Він тримав у руках цвяхопістолет так, як таємний агент тримає зброю, рекламуючи якісь послуги з будівництва або ремонту. Назва компанії була вкрита снігом, але виднівся слоган: МИ ЗАКІНЧУЄМО РОЗПОЧАТЕ. У фургоні було два задніх вікна. Те, що праворуч, було затулене рушником. Вікно ліворуч було прозоре, промінь світла лампи відбився в ньому, коли Дарбі проходила повз, і у вікні вона помітила усередині фургона щось бліде. Руку.

Крихітну ручку, як у ляльки.

У Дарбі перехопило подих, і вона зупинилася на півкроку.

За склом, укритим інеєм, маленька долоня трималася за решіткоподібний матеріал — білі пальці обережно розкривалися один за одним, так неконтрольовано, наче дитина досі вчить-ся керувати своєю нервовою системою, — а потім рука різко зникла в темряві. Зникла з поля зору. Усе сталося за три, може, чотири секунди, і Дарбі опинилася в приголомшливій тиші.

Не може бути.

Усередині фургона було тихо. Знову неперушно.

Дарбі підійшла ближче, притисла руки до вікна і, примружившись, зазирнула досередини. Її вії торкалися холодного скла. У темряві, поруч із місцем, де зникла маленька ручка, вона побачила ледве помітний маленький півмісяць, на якому слабко відбивалося тьмяне світло натрієвої газорозрядної лампи. Це був круговий кодовий замок. Він висів на решітці з металевих прутів, за які трималася дитяча рука. Здавалося, дитя було в собачій клітці.

Потім Дарбі видихнула — помилка — і скло від подиху стало матовим. Але вона бачила це. Точно бачила.

Вона відступила на крок, залишивши відбиток руки на дверях, відчуваючи, як її серцебиття пульсувало в шиї. Ритм пришвидшувався.

Там...

Там, усередині цього фургона, замкнена дитина.

20:17

Дарбі зайшла всередину.

Ешлі підвів погляд.

— Ну як, пощастило?

Вона не відповіла.

Ешлі сидів за дерев'яним столом і грав у карти з Едом. З'явилася й нова жінка — вочевидь, Едова дружина — вона сиділа поруч із ним. Їй було трохи за сорок. Метушлива, з чорним волоссям, обстриженим «під горщик», у зім'ятій жовтій парці, вона завзято лопала бульбашки на своєму планшеті. Це вона була у вбиральні.

Щойно двері зачинилися за Дарбі, вона окреслила трьох можливих підозрюваних: Балакучий Ешлі, сумноокий Ед і Едова страшненька дружина. Отже, кому з них належав сірий фургон?

Боже мій, у тому фургоні надворі дитина.

Замкнена в клітці абощо.

Її знову накрило, все одразу. У роті вона відчула присмак сирих устриць. Ноги стали ватяними. Їй потрібно було сісти, але вона боялася.

Один із цих трьох зробив це...

— Переконайся, що двері зачинені, — промовив Ед.

«Риболовля» тривала, наче нічого й не сталося. Ешлі перевірів свої карти і кинув погляд на Еда.

— Чирвова четвірка?

— Тягни карту. Винова двійка?

— Ні.

Дарбі розуміла: щось було не так. Рівняння не складалося. Надворі було три автівки, крім її власної. У кімнаті троє підозрюваних. Але майже напевно Ед зі своєю дружиною подорожують разом. Так? Отже, на зупинці має бути четверта людина. *Але де?*

Вона перевела погляд з Ешлі на Еда, потім на його дружину, оглядаючи кімнату повністю, її серце перелякано билось. *Де ще може...*

Тоді вона відчула тепле дихання на своїй шкірі. По спині пробіг холодок. Вона хотіла озирнутися, але не могла. Її тіло не поворухнулося.

Він просто позаду мене.

Він дихав їй у шию. Дихання з рота підіймало її волосся, лоскотало оголену шкіру. М'яке повітря проходило повз її вухо. Чомусь вона знала, що цей четвертий мандрівник був чоловіком — жінки так *не дихають*. Він стояв не менш ніж за вісімнадцять дюймів від неї. Досить близько аби торкнутися її спини або дотягнутися до її горла і стиснути пальцями її трахею.

Як же вона хотіла обернутися й подивитися на цього четвертого, ким би він не був, але цей стан здавався дивним, хистким. Це ніби намагалися завдати удару нічному жахіттю.

«Обернись, — закликала вона себе. — Обернись зараз же».

Перед нею тривала гра в «риболовлю».

— Чирвова королева?

— Ах! Ось, тримай.

— Бубнова дев'ятка?

— Ні.

Позаду неї дихання на кілька секунд припинилося — це досить довгий час, аби вона на мить подумала, що все це вигадала, усе це — але потім, важко ковтнувши, він дихнув ще сильніше. Ротом. Стоячи там у повній тиші Дарбі зрозуміла, що знову це зробила. Вона увійшла до кімнати не перевіривши кут ліворуч від себе.

Господи, Дарбі, просто обернися.

Подивися на нього.

Зрештою вона це зробила.

Вона повільно повернулася, невимушено, піднявши одну долоню, наче люб'язно виконуючи прохання Еда перевірити, чи щільно зачинені двері. Вона оберталася — доки не зіткнулася обличчям до обличчя з чоловіком.

Назвати його *чоловіком* було перебільшенням. Високий, але сутулий, худий, мов рейка, максимум дев'ятнадцяти років. На вигляд був схожий на тхора, обличчя всипане вуграми, прикус виступав над безформним підборіддям із пушком персикового кольору. Шапочка з Дедпулом¹ і ніжно-блакитна лижна куртка. Його вузькі плечі намокли від розталого снігу, наче він також був надворі. Він дивився на неї, тож вона зустрілася з його поглядом — крихітні карі зіниці, схожі на очі гризунів у своїй пласкій простоті, — і Дарбі сором'язливо усміхнулася.

Мить була змазана.

Подих Тхорячого Писка відгонив молочним шоколадом із землистою кислінкою жувального тютюну. Раптом він підняв праву руку — Дарбі відхилилася — але він простягнув її повз неї, аби міцно зачинити двері. Кляцнув засув.

¹ Персонаж коміксу.

— Дякую, — промовив Ед, повертаючись до Ешлі. — Чирвовий туз?

— Ні.

Дарбі відірвала погляд від хлопця й пройшла повз, залишивши його біля дверей. Її серце билося об ребра. Її кроки здавалися важкими. Вона стиснула обидві руки в кулаки, аби приховати тремтіння, і сіла за стіл до решти. Вона витягла стілець між Ешлі й літнім подружжям і його дерев'яні ніжки заскреготали по плитці на підлозі.

Ешлі гучно заскрипів зубами.

— О, чирвова дев'ятка.

— Лайно.

Дружина Еда штовхнула його під лікоть.

— Слідкуй за язиком.

Дарбі знала, що Тхорячий Писок досі дивиться на неї своїми дурними крихітними очима, вивчаючи. І вона зрозуміла, що сидить напружено — надто напружено, — тож трохи відкинулася на стільці і вдала, що грає на айфоні, спершись зігнутими колінами об стіл. Вона вдавала з себе накачану кофеїном художницю із «хондою», повною фротажів із надгробків й розрядженим телефоном, яка застрягла тут, на краю цивілізації, як решта людей. Звичайна невинна дружокурсниця Колорадського університету в Боулдері.

Він затримався біля дверей. Усе ще спостерігаючи за нею.

От тепер Дарбі почала хвилюватися. Чи він міг знати? Можливо, він виглядав у вікно на західному боці будівлі й помітив, як вона зазірала до фургона. Можливо, він бачив її сліди. Або, можливо, усе видала її поведінка, коли вона, тремтячи, повернулася до кімнати з розхитаними нервами і серцем, що підскакувало аж до горла. Вона зазвичай добре вміла брехати, але не сьогодні вночі. Не зараз.

Вона спробувала знайти просте пояснення тому, свідком чого стала — наприклад, дитина одного з присутніх, про яку досі не згадували, просто дрімала в задній частині фургона. Правдоподібно, чи не так? Таке стається постійно. Саме для цього й призначені зони відпочинку. Аби відпочивати.

Але це не пояснює кругового замка, який вона помітила. Або прутів, за які трималася рука. Або, якщо подумати, навмисно завішених рушником задніх вікон — аби приховати те, що відбувається всередині. Правильно?

Я занадто гостро реаую?

Можливо. Можливо ні. Її думки розбігалися, рівень кофеїну впав. Їй потрібна була клята кава.

Говорячи про *занадто гостру реакцію*: вона вже намагалася викликати службу 911 надворі. Сигналу не було. Вона зробила кілька спроб біля Кошмарних Діточок, на магічному місці, яке вказав їй Ешлі. Марно. Вона навіть намагалася надіслати есемес — згадала, як колись читала про те, що текстові файли займають частку необхідного діапазону частот і є найкращим способом викликати допомогу з мертвих зон стільникового покриття. Але це також не спрацювало: Викрадення дитини сірій фургон номер VBH9045 Колорадське шосе № 7 зона відпочинку Ванапа пришліть поліцію.

Це есемес із позначкою НЕМОЖЛИВО ВІДПРАВИТИ досі було відкрито. Дарбі закрила його на випадок, якщо Тхорячий Писок загляне їй через плече.

Вона також намагалася відчинити задні двері фургона (що могло стати фатальною помилкою, якщо автівка була на сигналізації), але вони були зачинені. Звісно — чому б це їм бути *не* зачиненими? Вона стояла там, вдивляючись у темряву, і стукала кісточками пальців у скло, намагаючись змусити крихітне створіння усередині знову поворушитися. Безрезультатно. Усередині фургона була безпросвітна темрява, а задні двері були заставлені рушниками і мотлохом. Вона бачила ту крихітну ручку лише кілька секунд. Але цього було достатньо. Вона не вигадувала.

Так?

Так.

— Виновий туз.

— Хай йому чорт.

— Стеж за язиком, Едді...

— Заради Бога, Сенді, сніг загнав нас до гівняної стоянки, що фінансується за держкошти в Колорадо, і вже майже переддень Різдва. Я покладу двадцятку за матюки до банки¹, коли ми повернемося додому, гаразд?

Жінка зі стрижкою «під горщик» — вочевидь, Сенді — кинула погляд через широкий стіл на Дарбі й промовила самими губами: «*Вибачте за нього*». У неї не було переднього зуба. На колінах у жінки лежала сумочка у стразах із вишитим Псалмом 100: 5: БО ДОБРИЙ ГОСПОДЬ, ЙОГО МИЛІСТЬ НАВІКІ².

Дарбі ввічливо усміхнулася у відповідь. Її тонка натура могла стерпіти невеличку лайку. До того ж Ешлі досі думав, що Бінг Кросбі був одним із «Бітлз», і це робило Еда пристойним чоловіком у її очах.

Але... вона усвідомлювала, що знову дає слабину, як тоді, коли увійшла до будівлі й не перевірила кутів кімнати. Усім своїм єством вона відчувала, що водієм сірого фургона був Тхорячий Писок. Але це було припущення. Вона розуміла, що викрадачем/педофілом може бути кожен із присутніх. Кожен із чотирьох незнайомих, які застрягли в цьому придорожньому притулку, могли бути — ні, *були* — підозрюваними.

Ешлі? Саме зараз він вигравав у карти. Дотепний і доброзичливий, такий собі оптимістичний симпатяга, з таким вона колись зустрічалася, але більше не буде в жодному разі. Але в ньому було щось таке, що не викликало в неї довіри. Вона не могла точно пояснити, що саме. Поведінка? Вибір слів? Вона просто відчувала, що він *фальшивий*. Він старанно тримався, наче продавець, який одягає привітну маску для покупців, але потім у підсобці поливає їх брудом.

Як щодо Еда й Сенді? Милі люди, але з ними теж щось було не так. Не відчувалося, що вони були подружжям. Здавалося навіть, ніби вони не дуже й подобалися одне одному.

¹ Банка, до якої люди кладуть гроші за кожну лайку, аби позбутися ненормативної лексики.

² Переклад І. Огієнка.

А Тхорячий Писок? Він уже був ходячим підозрюваним.

Усі тут винні, доки не буде доведено протилежне. Дарбі мала визначити, кому саме належала кожна автівка, і тоді вона може бути впевнена. Також вона не могла відкрито запитати про це — бо справжній викрадач/розбещувач зрозуміє, що вона вистежила його. Інформацію потрібно добувати обережно. Вона розмірковувала над тим, щоб запитати Ешлі, Еда і Сенді, коли вони приїхали, і вирахувати викрадача за шаром снігу, що вкривав автівки надворі. Але це також могло повернути забагато уваги.

Знову ж таки, а якщо вона чекатиме надто довго?

Викрадач дитини не засиджуватиметься тут. Щойно скінчиться хуртовина чи приїдуть снігоприбиральні машини, він (або вона, або вони) наживає п'ятами з Колорадо. Дарбі матиме лише опис підозрюваного й номер автівки.

У кишені пискнув її мобільний. П'ять відсотків батареї.

Ешлі підвів погляд від жмені брудних карт на неї.

— Сигнал?

— Що?

— Пощастило спіймати сигнал? Біля статуї?

Вона похитала головою, розуміючи, що це був її шанс. Вона знала, що її телефон не протягне всю ніч, тому зараз було доречно запитати, звертаючись до всіх:

— Може, в когось випадково є зарядка для айфона?

Ешлі похитав головою.

— На жаль.

— У мене немає, — відповіла Сенді, штовхаючи під лікоть Еда, і її тон із солодкого перетворився на отруйний. — А в тебе, Едді? У тебе ще є твій зарядний пристрій, чи ти заклав і його?

— У двадцять першому столітті речей не закладають, — відказав Ед. — Це називається Крейгсліст¹. І я не винен, що «Apple» виробляє переоцінене...

— Стеж за язиком...

¹ Сайт електронних оголошень.

— Гівно. Я збирався сказати «переоцінене *гівно*», Сенді. — Він із силою ляснув картами об стіл і, вишкірившись, подивився на Ешлі. — Одного разу я зламав свій айфон просто присівши. Телефон за сімсот доларів знищив простий акт *присідання*. Крихка невеличка штукенція зігнулася, немов листочок, впершись мені у ...

— Слідкуй за язиком...

— ...Стегно. Моє стегно. Бачте, попри те, що тут думає Сенді, я насправді здатен закінчувати речення, не вдаючись до...

— Бубнова четвірка? — перебив його Ешлі.

— *Лайно*.

Сенді зітхнула й лопнула наступну бульку на планшеті.

— Обережніше, юначе. Едді такий хлопець, що перевертає столи, коли програє.

— То була шахівниця, — відповів Ед, — і це сталося лише раз.

Ешлі вишкірився, забираючи свою бубнову четвірку.

— Знаєш, Едді, ти ніколи так не отримаєш роботи, якщо не візьмеш свої лайки під контроль. — Сенді тицьнула по екрану планшета нігтем великого пальця, і почувся сумний звук програшу.

Ед силувано усміхнувся. Він уже почав щось говорити, але передумав.

У кімнаті холоднішало.

Дарбі схрестила руки й усвідомила — за сотні миль ні в кого не було білої зарядки від компанії «Apple». Вона припустила, що її телефон працюватиме ще з півтори години, доки не розрядиться. Звісно, що Тхорячий Писок не відповів на її запитання, та й узагалі не розмовляв. Він досі стояв біля дверей, заблокувавши вихід, запхавши руки до кишень і опустивши своє безформне підборіддя. Його червоно-чорна шапка з Дедпулом була низько натягнута на лоба.

Він спостерігає за мною. Як і я стежу за ним.

Вона мала поводитися природно. Одного разу подруга сказала Дарбі, що та страждає на ССО (синдром стервозного

обличчя)¹, і це була правда — Дарбі рідко усміхалася. Не тому, що була стервом, чи навіть нещасною. Вона соромилася усміхатися. Коли м'язи її обличчя напружувалися, над бровою ставав помітним довгий вигнутий шрам, виразний, наче білий серп. Він у Дарбі з десяти років. Вона ненавиділа його.

ТРИСК-КЛАЦ.

Різкий звук, наче рветься тканина. Дарбі підстрибнула на своєму стільці. Це зашипіло радіо за перегородкою, повертаючись до життя.

— Це що...

— Так. — Ед підвівся. — Аварійна ЧЗ. Вона повернулася.

Дарбі знала, що ЧЗ — це армійське скорочення для *частоти зв'язку*. Знову почулися радіоперешкоди, викривлені до непізнаваності. Ніби телефон впустили у воду.

Дарбі не розуміла, Тхорячий Писок підкрався ближче, доки не опинився просто за її лівим плечем, так само дихаючи ротом, приєднавшись до решти людей, що застигли, уважно слухаючи, як старезний радіоприймач на стійці випустив електронну сльозу. За шумом на задньому фоні Дарбі впізнала... так, це було... ледве чутне бурмотіння...

— Голос, — промовила вона. — Хтось говорить.

— Я нічого не чую...

— Почекайте. — Ед простягнув руку крізь решітку і збільшив гучність, збиваючи невеличкі шматки бруду. Це наче був автоматичний голос із роботоподібними паузами: «...попереджає про сн-гову б-рю, на хребті Б-кбон хурт-вина і неб-зпечний спуск. Колорадське шосе номер с-м закрите, рух між с-рок дев'ятою і шістдесят восьмою милями зупинений до п-дальшого повідомлення...»

Ешлі кліпнув.

— А на якій ми зараз милі?

Ед виставив палець і постукав по решітці.

— Тихіше.

¹ Сердитий, дратівливий чи зневажливий вираз обличчя, що виникає не-свідомо, особливо в стані спокою.

Літературно-художнє видання

АДАМС Тейлор
Немає виходу
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Є. І. Доценко*
Художній редактор *А. В. Бєлякова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *В. М. Немашкало*

Підписано до друку 26.04.2019. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 14,28. Наклад 6000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Адамс Т.

A28 Немає виходу : роман / Тейлор Адамс ; перекл. з англ. Ю. Підгорної. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 272 с.

ISBN 978-617-12-5895-2

ISBN 978-0-06-287565-5 (англ.)

Через хуртовину, яка заблокувала шосе, Дарбі застрягла в цій віддаленій будівлі посеред Колорадських гір. Без стільникового зв'язку, з розрядженим телефоном. Хоча найгірше не це. А те, з ким вона опинилася тут. Четверо незнайомих мандрівників. Викрадена дитина, замкнена у фургоні одного з автомобілістів. Чне обличчя бачила дівчинка, коли її заштовхували до автівки? Чне ім'я вона промовляла, благаючи відпустити її? А може, імен було кілька?.. Дарбі не вдасться врятувати її самотужки. Але всі інші — під підозрою. І жодному не варто довіряти. Тому що кожен може виявитися не тим, ким здається...

УДК 821.111(73)